

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 67.

Elleve Session.

47de Møde.

Mandagen den 5de Mars.

(Fortset.)

F. Nielsen (fortsat): Men naar da disse gudelige Stiftelser ikke mere kunne understøtte Enker, naar da vore Domkirker staae og falde sammen, fordi de fornødne Midler ikke ere til Disposition, saa vil man engang i Fremtiden, forekommer det mig, behøvede os, der have bidraget til, at vores Gods er blevet dem betaget paa en Maade, som ikke giver tilstrækkelig Sikkerhed for vores Bestaaen. Man tager ikke her fra de Rigere og giver til de Fattigere, men man tager fra Fremtidens fattige Enker for at give til Nutidens ret velstaaende Hæstere, for at de kunne erholde Jæstegaardene for en langt mindre Sum end den, der ellers i Handel og Bandel vilde være den rette. Derfor jeg skal gaae ind paa Lovens, saa maa det være under Forudsætning af, at den aarlige Canon forhøiedes, saa at Maximum for den, der er sat til 4 Tønder, blev sat f. Ex. til 6 Tønder, hvorved Kjøbesummen i Penge kunde formindstes. Jeg troer ikke, at Hæsterne for Dieblisset vilde være saa daarlig tjente dermed; thi idet de paatog sig større aarlige Afgifter, fik de tillige en Formindstelse i den Kjøbesum, der strax skulde udredes; men Stiftelserne vilde i Fremtiden være langt bedre tjente dermed.

Christensen: Ja, er der nogen Overfiton, som theoretisk og praktisk saagodtsom i

alle Lande er afgjort, saa turde det vel være den om Statens Berettigelse til at borttage den saakaldte døde Haand fra Jorden. Det er ganske vist, at et modsat Princip vilde stille f. Ex. her det vigtigste Erhvervsstof, vi have, under et ganske betydeligt Tvangsforhold til den afdøde Testators Bestemmelse, hvad kun meget slet vilde harmonere med Statens Op-gave. Man kan gjerne indvømme den sidste erede Taler, at det kan være ikke uden historiske Grunde, naar man anfører, at man hyppig seer Fideicommisser, der ikke have været grundede paa Jordbeholdning, gaae tabte; men jeg troer, at den Slutning, han deraf vilde udbringe, at de ommeldte Stiftelser derfor skulde have en fortrinlig Ret til at erholde den Sikkerhed, de efter den Tids Leilighed bestandig ved vores Oprettelse have faaet — at denne Slutning, siger jeg, ikke kan drages. Heller ikke forekommer det mig stemmende med den nyere Tids Anskuelse, naar der erede Taler mener, at den i Lovudkastet allerede meget høit bestemte Canon nu skulde forhøies yderligere. Vi ere ogsaa her tillands længe kjendte med disse faste Afgifter i Korn, der i Reglen svares efter Capitelstaxt, men jeg tilstaaer, at Dommen derover temmelig almindeligt, eller rettere sagt meget almindeligt gaar derhen, at det er en høit trykkende og uhyggelig Maade for vedkommende Dære at udrede Afgifterne paa, idet blandt Andet Afgifterne — der albrig kunne formindstes — blive trykkende, og trykkende i en forfærdelig Grad just i saadanne Aar, hvor der hiler et haardt og almindeligt Tryk paa vedkommende Dære. I Misvæxtaar, Naar, hvor Sædpriserne ere særdeles